

BÉKEHARANG

HITEBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet

A hála.

Hálát adunk az Istennek mindenkor
(I. Tess. 1. 2)

A hála is egyike azoknak az erényeknek, amelyet az emberek inkább csak emlegetnek, mint cselekszenek. Naponként ezrek és ezrek rebegik: — „Hála Istennek” — de ezen sóhajon túl nem adnak hálájuknak tetteikben és életükben kifejezést. Pál apostol. ki e fenti szavakat írta, nemcsak a szájával és tollával utalt ki Istennek némi szólamot, hanem életével bizonyította Istennek, hogy valóban hálás azért, hogy Jézus Krisztusban bűnbocsánatot nyert, győzelmet a halál fölött és bizonyosságot az az örökkévalóság tekintetében. Életét oda tette az Ur oltárára és mindenkor hálás szívvél fogadta mindazt, amit az Ur ajándékozott neki, akár jónak, akár rossznak, akár kellemesnek, vagy kellemetlennek látszott is az, az ő szemei előtt, Te tudsz-e ilyen hálával eltelt életet élni Istennek?

Vannak akik valóban hálás szívvél gondolnak Istenre. Amint mondják, megköszönik a vett „jókat”... Megköszönik azt, ami nekik kellemes, jó, előnyös, de a hálaérzetet elkésredés, szomorúság, zugolódás, türelmetlenség, harag váltja fel, ha valami kellemetlenség, baj kopog az ajtón, Pál apostol „mindenkor” hálát adott, dicsérte az urat, mint szabad bizonyág tevője, de örömmel zengett Istennek jóságáról, mint összevert rab a börtönben. Kedves lélek tudsz-e hálás lenni az urnak a nehézségekért, a fájdalmakért, a csalódásokért, amelyek mind-mind nagy áldásokat rejtenek magukban.

Azután hálával gondolnak az emberek, ha csak egy pillanatra is, akkor ha nagy veszedelemből megszabadulnak, dicsérik Isten bölcsességét és kegyelmét, amely szorongatásból és nehézségekből kiszabadította őket. Egy betegség, kár, ellenség és más veszedelmes felhők elvonulása hálás szavakat ültet az emberek ajkára, melyek mint szép szóvirágok ha-

mar elhervadnak. De vajjon tudunk-e hálát adni, ha Isten valami általunk jónak vélt helyzetet semmisít meg, vagy valóban becsést vett el tőlünk. Mi beszélünk háláról, ha az Ur jót ad és a rosszat elveszi. De hála tölti-e el szívünket akkor, ha rosszat ad és a jót veszi el?

Oh kedves lélek, tanuljunk meg hálát adni mindenkor. Tehát adni nem mondani, nem irni, hanem adni. Mondani az egész más, mint adni. És azután mindenkor, minden helyzetben, minden körülmények között és majd meglásd, hogy az Ur áldása mily lelkipozítással és bőséggel fogja eltölteni életedet. A hálaadó ünnepélyek ideje lejárt. Gyülekezeteink hálával ünnepeltek és magasztalták az Urat. Hálaénekek szálltak a magasba. Az ünnepségek után jön a munka. Adja az Ur, hogy a hálaadó ünnepségek után, egy hálaadó, Isten kegyelmét, az Ur Jézus nagy nevét dicsőítő, munkás élet következzen. (I. j.)

Nagy örömünk van!

Mert husz évi elnyomatás után újra testünkkel vált az a terület, melyet erőszak letépett rólunk és sokat szenvedett, ősi hazájukba is jövevényként kezelt magyar testvérek szabadon vallhatják magukat magyaroknak.

Nagy öröm ez, mert Isten gyermekei, ima meghallgatást látnak ebben is, mert hiszen hétről-hétre Isteniszteleteinken, ünnepségeinken, magányos áhitatainkban, őszinte, buzgó, hívő szívvél és ajakkal tettük hazánk és nemzetünk sorsát az Ur kezébe. És ime az Ur, fegyver, erőszak és vér nélkül adott, mert Ővé a hatalom. Hatalom, mely a sziveken, népeken uralkodik és rabbilincseket széttör. És mily dicső, hogy ez a hatalom a mi rendelkezésünkre áll tovább is. Isten adott és még akar adni, mert Ő nem a visszavonás, a szétzüllesztés, hanem az egység Istene, ki népünket is mint egy nagy-nagy családot akarja látni zsámolyánál. A felvidék visz-

Tartalom:

1. A hála. (I. j.) — 2. Nagy örömünk van. — 3. Nagy bizonyosság. (E. Modersohn.) — 4. A csapda. — 5. A „privát ügy (I. j.) — 6. Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben. (X. J.) — 7. Szombat—vasárnap. — 8. A megosztott kenyér. — 9. Methodizmus. — 10. Ifjuság. (Nyiregyházi.) — 11. Szerkesztői üzenetek. — 12. Hol és mikor tartunk istentiszteletet.

szacsatolásával, izelítőt adott áldásának és kegyelmének gazdagságából, csak nekünk kell hűséges, imádkozó és hívő Jézus Krisztus tanítványaiként élő magyaroknak lenni, akik tudjuk, hogy az Urnak még szent és nagy tervei vannak a mi népünkkel is, csak ne akarjunk tervének kerékkötői lenni, hanem imádkozó lélekkel, megszentelt étellel és hűséges szívvel hordozzuk tovább ügyünket előtte.

Nagy bizonyosság.

És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak egy macedon férfi állt előtte, kérve őt és ezt mondva: „Jer által Macedoniába és légy segítségül nekünk. Mihelyt pedig a látást látta, azonnal igyekezék elmenni Macedoniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Ur, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliumot. (Csel. 16. 9–10.)

Gondolkoztunk-e már afölött, hogy mi a legnagyobb különbség a világ és Isten gyermekei között? Isten gyermekei, a bizonyosság alapján állanak és erről a világ gyermekei mit sem tudnak. Oly keveset tudnak erről, hogy rajongást és beképzelt gyanitanak, ha Istennek gyermeke bizonyosságról beszél. Ha valaki azt mondja — Igen én bizonyos vagyok, hogy bűneim megbocsájtattak. — Akkor a világ azt mondja: — azt egy ember sem tudhatja. — Ha valaki azt mondja: — Én tudom, hogy egykor boldog leszek. Rávágják: — Ez gőg és farizeuskodás. Tudom, hogy megtalálom helyemet, melyet az Ur nekem készített. Ah — mondja a világ — az csak olyan szóbeszéd. Milyen dicső dolog, mégis, hogy mi mint Isten gyermekei magunkénak mondhatjuk ama bizonyosságot. Ez nem beképzelt, nem rajongás, hanem igazság és valóság, ha mi azt mondjuk: — Ó az enyém, én az övé és semmi el nem választat bennünket egymástól.

Nagy bizonyosságról szól ez a történet is, Pál apostol életéből. Ez nyilvánvaló a tizedik versben. Azonnal igyekezék elmenni Macedoniába, megértvén, hogy oda hívott bennünket az Ur. Ha pontosabban megnézzük, azt látjuk, hogy Pál háromszoros vonatkozásban nyert nagy bizonyosságot. Bizonyosságot nyert az ut felől, melyen járnia kell. Bizonyosságot a munkatér felől, amely őt várta. És bizonyosságot az üdvösség felől melyet neki oda kellett vinni.

Az első bizonyosságot az ut felől nyerte, amelyen neki járnia kellett. Egy ideig várnia kellett míg ezt a bizonyosságot megkapta. Ő csak annyit tudott, hogy nem kell sem Kisázsiába, sem Bithiniába mennie. De hogy hová kell menni, azt még nem tudta. Nos látást lát egy éjjel, amelyben egy macedon férfi megjelenik és kéri: — Jer és segíts nekünk! Most már az ut tiszta volt előtte. Most már tudta, hogy miért nem utazhatott Bit-

hiniába. Macedoniába vezetett utja. Midőn Pál reggel, társainak elmondta látását, amelyet látott, azok előtt is azonnal világos lett: — Ez az Ur. És azt olvassuk: — Mihelyt a látást látta, azonnal igyekezék elmenni Macedoniába. Az Ur nemcsak Pálnak adta ezt a bizonyosságot, hanem utitársainak is. Az volt éppen a megerősítése annak, hogy eme látás Istentől van, hogy a kísérők is azonnal tudták, hogy utjuk Macedoniába vezet.

Milyen erőt és milyen biztonságot nyer valaki, ha azt mondhatja: — Bizonyos, hogy az Ur erre elhívott. Hacsak egy keveset lapozunk a bibliában, ismételen találkozunk e bizonyossággal. Ábrahám 75 éves férfi volt, midőn parancsot kapott, hogy költözködjék ki Urból és menjen abba az országba, melyet az Ur mutatni akar neki. Miként inthették hozzátartozói: — Ábrahám 75 esztendővel a vállán az ember nem költözik. Mid van, azt tudod, de hogy még mit fogsz kapni, azt nem tudod. Maradj itt és add föl ezt a gondolatot. De Ábrahám biztosan tudta, hogy őt az Ur hívta el. Fölszedte sátorfáját és Kánaánba költözött. Nem volt kisebb feladat, amit Illés kapott az Uról, hogy hirdesse ki Akháb királynak, hogy sem harmat, sem eső nem lesz Izraelben. Gondolhatta, életébe kerülhet ez a követség, de mégis betöltötte a hirnökj tisztet, mert tudta: — Isten küld engem. Ez adta neki azt a bizonyosságot, hogy ekként szólt a királyhoz: — El az Ur miként előttem állok. És midőn ezt a feladatát elvégezte, csendben visszavonult a Kerith patakja mellé. Kiment és ott volt alázatosságban és csendességben engedelmesen, tudva, hogy az Ur oda elhívta. Napról-napra kevesebb lett a víz a patakban. Mindig magasabbra emelkedtek a kövek, de Illés engedelmesen kitért. Tudta, hogy őt az Ur oda elhívta. Végül, midőn a víz egészen kiszáradt és kiapadt, akkor újabb feladatot kapott. Pogányországba küldte az Ur, s egy özvegy gondoskodott róla. Pogányországba? Ó Izrael prófétája? És egy özvegy gondoskodott róla? De Illés bizonyos volt, hogy őt az Ur oda küldte, s ment.

Ugyan ezzel a biztonsággal lépett egy Mózes a Fáraó elé. Ezzel a biztonsággal utazott Luther Wormsba, hogy tanaiért feleljen. Barátai óvták, de ő ment. Ezzel a biztonsággal ment Livingston Afrikába és Hudson Taylor Kinába. Semmiféle királyi és császári menlevél nem ad oly biztonságot, mint ez az Isten adta bizonyosság. Semmiféle tömeg nem képes megóvni és vigasztalni, mint az a tudat, hogy Isten elhívott minket.

Minden utnak vannak nehézségei és ez alól nem volt kivétel Macedonia sem. De az nagy különbség, hogy ezekkel a nehézségekkel a magunk választotta uton találkozunk, vagy azon melyen az Ur vezet. Ha a magunk útján találkozunk, úgy itt az önvád: — Ha ezt nem tettem volna. Találkozunk azonban az Ur ut-

lán, ugy Dáviddal mondjuk mi is: — Istennel még a kőfalon is átugrom. Akkor tudjuk, hogy a nehézségek, csak azért vannak, hogy növekedjünk a hitben. Ez a bizonyosság azonban nemcsak egyes kiválóbb Isten gyermekei számára vannak. Ez Isten országában a kicsinyek és csekélyek előjoga is. Mi ugyan azon biztonssággal járhatunk utunkon, amellyel Ábrahám, vagy Illés jártak. Mindnyájunk számára meg van az a Macedonia, hol Isten munkában akar bennünket látni. Tudod te, hogy neked is meg van a te Macedoniád? Azon a helyen állasz, ahová az Ur helyezett? Milyen drága bizonyosság ez. Akkor nem félünk a nehézségektől. Akkor nem kérdezzük, hogy vajjon tényleg a helyes uton vagyunk-e? Nem. Nem kérdezzük, hanem tudjuk, biztosan és tisztán, az a hely, amelyen állok Istentől adatott számomra. Nem keres nekem más helyet, de nem is akar engem más helyen találni, mint éppen itt. Hála az Urnak, hogy utunk fölött ilyen bizonyosságot adott. Mi a bizonyosság emberei vagyunk. Tudjuk, hogy az igaz uton vagyunk, s ez utunk a mennybe vezet. Ezt mi nem reméljük, ezt mi tudjuk. És ez a bizonyosság szívünket örömmel tölti el és vigasztal. Mi tudjuk, hogy azon az uton vagyunk, mely ama boldog célhoz visz, melyet elakarunk érni.

Nincs még meg ez a bizonyosságod? Ugy ne nyugodj míg meg nem talárod. Míg ezt boldogan nem énekeled:

Én irgalomban részesültem
Bár érdemes rá nem voltam.

(E. Modersohn után.)

A csapda.

Dél-Amerikában a majmok fogására, egy sajtáságos módszert alkalmaznak. Egy hosszú és keskeny nyaku palackba kukoricát tesznek. Az üvegnek csak olyan széles nyaka van, hogy a majom mancsa éppen csakhogy belefér. Az üveget az állatok közelébe leteszik. A majmok hamar leugrálnak a fákról, hogy a nekik kedves csemegét megkaparintsák. Bele nyulnak az üvegbe, hogy egy jó adagot kiemeljenek belőle. De oh jaj! A tele markukat nem tudják kihuzni. A legokosabb volna, ha a majom kinyitná a markát és elengedné a kukoricát. Ámde nem tudja és nem is akarja a már egyszer megfogott zsákmányt elengedni. Ott kuccrog az üveg előtt és fájdalmasan üvölt. Ekkor előugranak az emberek, megkötözik és fogságba viszik.

Igy szeretnének némelyek szabadulni a büntől, szenvedélytől, melyet könnyelműen megfogtak és amely azután őket ejtette rabul, de nem tudnak és nem is akarnak. Szeretnének szabadok lenni de a kukoricával. Te szabad vagy-e?

A „privát ügy.”

(Ezsdr. 9. 1—5.)

A fogságból visszatérő zsidók néhány főembere jelentette Ezsdrásnak, hogy a népből, papok, leviták, nem különítették el magukat a pogány nőktől és a fejedelmek, valamint a főemberek voltak az elsők a bűnben. Mily nagy, szent és komoly kérdés volt Isten népének elkülönülése akkor is és marad mind e mai napig. Mily nagy bűn volt az Ur előtt összeegyeledni idegen néppel és bár emberek előtt sokszor érthetetlennek látszik, de a következmények azt mutatják, hogy az marad ma is: Mi köze a hívőnek a hitetlenhez. Ez a nagy kérdés merült fel akkor is, amelyre nem mondja Ezsdrás, hogy az az ő privat ügyük. Akán lopása, Ananiás és Zafira hazug képmutatása nem volt magánügy. Nem volt magánügy Dávid tisztátalansága és ime itt ezek házassága sem. Ha egy szent közösségben Krisztus teste vagyunk, akkor egy tag gennyesedése nem magánügy, mert kihat az egész szervezetre és érzi az egész test. A világ beszélhet magánügyről, de egy közösségben, — láthatjuk nem egy példáját, — egy bűn megfertőzheti Isten munkáját. Ha valaki házassága miatt enged hűségéből, nem érzi vajjon az egész gyülekezet? Ha valaki a társaságát illetőleg felemás igában jár, nem hat az a közösségre is? Adakozásban nem lesz oly hűséges, immár idejét sem áldozza úgy oda s nem lesz oly készsége a közösség iránt. Érzi az egész. Ki beteg, hogy én beteg ne volnék! Szól az Irás. (Kor. II. 11, 29.) De viszont sokan épen ezt nem tartják kívánatosnak a gyülekezeti életből. Tetszik az ének a prédikáció, az ünnepélyek, de az élete a világban és helyzete a világgal szemben magánügy legyen. Pedig ez a szoros kapcsolat a közösséggel a fontos. Sőt a legfontosabb. Boldog az a lélek, akinek nincsen ilyen privatügye, hanem minden dolgában úgy jár el, mint Isten gyermeke és Krisztus testének egy tagja.

Nos és midőn Ezsdrás azt a szomorú hírt meghallja, hogy népből összekeveredtek idegenekkel, mit csinál? Összeáll pletykázni a dolgokról? Kárörvendve kidobja őket? Nem. Ilyesmire eseteg a ma „keresztyéne” hamarabb hajlandó. Egy kis gyülekezeti beszéd téma. Mily mohón tárgyalják sokszor még Isten gyermekei is, ha egy lélek egész gyülekezetet érintő bűne, vagy balgasága nyilvánvaló lesz. Hogy elrágódanak minden részvét nélkül rajta. Talán még kárörvendve is. De mit csinált Ezsdrás? Nagyon elszomorodott. Igen, mert az nem egy szenzáció, ha valakinek a viselt dolga gyülekezet egész munkájára és lelkiéletére kihat, hanem az nagyon szomorú dolog. És mégis, mily keveset szomorkodunk igazán. Akik az Ur Jézusban való hit által, egy átadott és megszentelt életben vágyakozunk a teljes férfiúságra jutni,

— gyülekezetünk bármily nevet is viseljen, — Isten népéhez tartozunk és ha szokások, nézetek, elvek különböző csoportba oszlanak is bennünket, de érezzük, hogy az Ur láthatatlan egyházának Isten népének tagjai vagyunk, legyen az emberi nyelven baptista, bethánista, methodista, vagy üdvhadsereg tagja, vagy más. Már most ha az egyiket valami baj csapás, vagy szomorúság éri, kell, hogy a másik is érezze azt, viszont természetesen az örömet is. Isten ügye, minden hívő közösség ügye. És mi milyen sokszor megfélekednénk erről és akárhányszor más közösség nyomorúságos helyzete, nem részvételt, hanem a legjobb esetben közömbös részvétlenséggel tölt el, ha ugyan, egy kis kaján káröröm nem lopózik szívéinkbe. Hányszor láttam már u. n. Isten gyermekét mosolyogva beszélni arról, hogy egy másik gyülekezet belső békéje megbomlott, vagy más nehézségek vannak, vagy baj van a prédikátorral. Bizonyos, hogy ilyen esetben, nem Isten Lelke munkálkodott, mert nem isteni, hanem emberi szempontokat néztek. Az a fő, hogy az ő gyülekezetükben nincs baj, az ő egyházukban nincsen ilyen kivetni való. Örül a jobbláb, hogy nem ő, hanem a bal tört el és nem gondolja meg, hogy az egész test szenved alatta és a fej szomorkodik. Addig hiába törjük magunkat, hogy a világ meglássa bennünk Krisztust, még minden vonatkozásban és körülmények között teljes mértékben nem tesszük magunkévá Ezsdrás lelkületét és meg nem tanulunk a sirókkal együtt sirni és az örülőkkel együtt örülni.

De Ezsdrás még valamit csinál. Azt olvassuk róla: Veszteg ül. Nem ront el semmit hirtelen intézkedéssel, mint mi oly gyakran. Mi sokszor nem fogadjuk meg az apostol tanácsát: Késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. (Jak. 1, 19.) Ezért elhamarkodunk, sok intést, figyelmeztetést és dolgaink nem mennek szeretetben végbe. (Kor. 1, 16, 14.) És mert nem egy vesztegülésen keresztül, — lehiggadt lelkülettel szólunk, intéseink dorgálásaink, véleményeink, nem érik el a kellő hatást és magunknak is csak lelki zaklatást okoznak. Legyünk készek az Ur hívó szavára azonnal ugrani, hogy indításának habozás nélkül engedelmeskedhessünk, de kérjük az Urat, hogy Ő tanítson minket veszteg ülni és várni, nehogy valakin tapasztalt gyöngeség, bűn láttára elveszítsük nyugalmunkat és az Urnak nem tetsző módon akarjunk valamit hirtelen fölgerjedésünkben eliniézni. Ezsdrás vesztegült és első szava az Urhoz volt. Ha nehézségek bűnök térköznek közelünkbe, tanuljuk meg Ezsdrástól, hogy először is ne sokat fecsegjünk, ítélkezzünk, szidjunk, hanem terjesszük ki karjainkat az Urhoz, mert hiszen az Ur Jézus is azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt ami elveszett. Nem kárhoztatni, de megtartani jött. Adja az Ur, hogy e téren is dicső Megváltónk nyomdokaiban akarjunk járni.

(l. j.)

Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben.

Ei. 3, 17.

Krisztusnak jó illata vagy? Krisztus ajánló levele vagy? (Kor. II- 3, 3.) Akkor senki sem fogja felőled kérdezni: — Tényleg megtért? Nem is tudtam. — Mindig nagy szegénységi bizonyítvány és annak a jele, hogy valami nincsen rendben életünkben, ha az emberek előtt kétséges a megtérésünk. Nem gondolnám, hogy Pál megtérése felől valakinek kétsége lehetett volna. Mindenki előtt nyilvánvaló volt, hogy Jézussal a damaskusi uton történt találkozás óta, más ember lett. Élete egészen más irányt kapott. Nem kereste többé a maga dicsőségét, hanem csak Jézus számára élt. Jézus lett minden szenvedélye és életének központja. Krisztus az én életem, mondja. (Fil. 1, 12.) Háromszoros célért törekedett Pál. Három kívánsága volt és az volt minden vágya, hogy az életben beteljesülhessen.

Becsületbeli dolognak tartásotok, hogy csendes életet folytassatok. (Tess. I. 4, 11.) Sovárgott közösségbe élni Istennel. Csendesség által leszünk erősek. (És. 30, 15.) Életünk folytonos nyugtalanság. Űz és hajt az élet. Soha nem volt annyi idegbeteg, mint a mai világban. Némelyeknek a napi falat megszerzése okoz nagy gondot, mások reggeltől estig robotolnak, mert üzleti érdekük így kívánja. Legtöbbször az élet felszínén élünk és nincs időnk elmélyedni Istemben. Készen vagy mindenkor csendben várni Istent? Benső életünknek az a mértéke, hogy mennyire vagyunk készek Istennel egyedül lenni. Nekünk, — miként Pál apostolnak, — lefelé kell nőni és jobb eredményt érünk el munkánkban, ha többet imádkozunk.

Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, neki kedvesek legyünk. (Kor. II. 5, 9.) Pál legnagyobb kívánsága az volt, hogy Jézus előtt kedves legyen. Ha valakit szeretünk, már arcáról leolvassuk, hogy meg van-e elégedve velünk. Pál nem nagyon törődött az emberekkel, hogy mit mondanak róla, hanem az volt a legfőbb gondja, hogy hétköznapi élete kedves legyen az Ur előtt.

Azután az apostol legfőbb vágya volt az evangéliumot hirdetni. (Róm. 15, 20.) Phillipiben, fogságában is órének lelkét kereste, épen úgy, mint Agrippa király lelkét vágyott megmenteni. Ez a háromszoros titka volt az apostol gyümölcsöző életének. 1. Istemben elrejtett életet élt. 2. Csak Jézus tetszését kereste. 3. Fáradhatatlan volt az evangélium hirdetésében. Ez okáért, meghajtom térdeimet a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja előtt, hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben. (Ei. 3, 14—17.) Így imádkozott az efézusi gyülekezetért. Annak szívéből jött ez a fohász, kinek, csak a fenti három kívánsága volt. És honnan írta Pál e

szavakat? Néhány évvel ezelőtt azon a helyen állottam, hol Pál apostol, a római fogságban, szeretett efézusi gyülekezetért térdre borult. Keskeny kőlépcső vezetett le a barlangba, amelybe csak egy szűk felső nyíláson át jött a viláosság és a levegő. A falakról szivárgott a víz. Ezt látva, megérthetjük, hogy az idős apostol, miért kérte Timótheust, hogy Troásba, Carpusnál hagyott köpenyét hozza utánna. Földalatti folyosó vezetett a császári palotába és egy másik az arénába az oroszlán ketrechez. Itt élt, szívében e három kivátsággal ez az ember. Meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt. (Ef. 3, 15.) De mondd csak Pál jószágos Atya az, aki gyermekét fogságban hagyja mikor egy szava, egy szemrebbenése elég volna őt szabaddá tenni. Három kivánságoddal, felebarátaid lelkiüdvéért lángoló sziveddel, nem kár téged, itt hagyni a sötét börtönben? Meghajtom térdeimet és összekulcsolom kezeimet. Meghajtod térdeidet? Összekulcsolod kezedet? Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy kész vagy életedet a Mester kezébe tenni és követni Őt, hová téged vezet. Összetett kezekkel imádkozt az Ur: — Ne az én, hanem a te akaratod legyen meg. Ha így imádkozol te is, akkor tud az Ur tetszése szerint cselekedni veled. Egy konferencia után levelet kaptam egy lelkésznetől. — Nemsokára konferencia után férjem az Urhoz tért. Épen kis gyermeket vártunk. Elképzelheti, hogy ez most mit jelent nekem, drága férjem a konferenciáról gazdagon megáldva jött haza és végtelenül hálás vagyok az Urnak, hogy még ezen áldásos napokkal megajándékozta Őt. Az Ur védőleg kiterjesztette karjait a fiatal anya fölött és megtanulta, mit jelent összekulcsolt kezekkel imádkozni.

Ima nyomán mélységes benső nyugalom költözik a szívbe. Ezért tudott Péter is halálos ítélet után nyugodtan aludni. (Csel, 12, 3.) Ezért volt János, „lélekben“ Patmos szigetén. (Jel. 1, 9.) És ezért, nem a szabadulásért imádkozik Pál sem a börtönben, kedves efézusi gyülekezetéért. Ez a térdeplő férfi, nem a helyzettől és a viszonyoktól függött, hanem fölöttük állott. Te is tudsz így imádkozni, mikor szeretteid megtéréséért könyörögsz?

Két kéréssel járul az apostol az Ura elé a gyülekezetért. Kétszeres hiány mutatkozott az efézusi gyülekezetben. Hiányzott az erő a benső ember szerint és Krisztusnak nem volt állandó lakóhelye szívünkben. Mindkét követelmény nélkülözhetetlen egy egészséges, komoly keresztyéni életben. Nekünk is szükségünk van ily győzedelmes életre és arra, hogy Krisztus hit által szívünkben lakozzék. Nem nyerhetjük meg az Atya tetszését, ha Jézus nem lakozik bennünk.

„Hogy adja meg nektek, hogy hatalmasan megerősödjétek.“ (Ef. 3, 16.) Az embernek van ereje, sőt sokszor, nagy ereje, de nem „isteni“ ereje. Isteni erőt, csak az erőforrással való öss-

szeköttetés által nyerhetünk. A mi erőforrásunk — Jézus. Ádámnak is volt ereje, — Isten. De a bűn által elvesztette erejét és azóta, egy ember sem lehet önmagától és önmagába erőforrás a bűn ellen. De Jézus így szól: — „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.“ — És ha te erőt akarsz, akkor hozzá kell menned. Isten minden gyermeke számára Jézus az erőközpont. Hát az efézusiak nem voltak Isten gyermekei? Minden bizonnyal megpecsételték voltak az ígéretnek ama Szentlelkével. (Ef. 1, 13.) Senkisémondhatja Jézust urnak, csak a Szentlélek által. (I. Kor. 12, 3.) Mert akiben nincsen a Krisztus lelke, az nem az Övé. (Róm. 8, 9.) Minden hívőnek van Szentlelke, van valami ereje. De az egész más kérdés, hogy vajjon bennünk lakozik-e? Ha a Szentlélek bennünk teljesen tért nyert, akkor vagyunk a benső emberben erősek. Egy béna kezű ember is élhet, de nem tud dolgozni. Mily gyakran panaszkodnak Isten gyermekei elerőtlenedésről, mily gyakran halljuk e panaszt: Oly üresnek érzem magam. A hit a vezeték, mely az erőforrással összeköt és mennél nagyobb a vezeték, annál több erő jön az erőforrásból.

Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben. (Ef. 3, 17.) Üdvözítőnk, hajléktalan volt e földön. A rókáknak barlangjuk, az ég madarainak fészük volt, de az emberfiának nem volt fejét hová lehajtani. (Mát. 8, 20.) Most az Ur azoknál lakik, kik Őt szeretik és ígéit megtartják. (Ján. 14, 21.) Sem fejünket, sem nyelvünket nem keresi lakóhelyül, hanem — szívünket. Életünk központja akar lenni. Három esztendőig élt — pünkösdelőtt — az Ur Jézus tanítványaival. Bizonnyal felbecsülhetetlen előjoguk volt az, hogy állandóan közösséget táplálhattak vele, drága ajkainak szavát hallhatták, bármikor hozzámehtek, tanácsát és segítségét kérhették és mégis azt mondhatnánk, hogy a tanítványok ezen három év alatt, nem nagy előhaladást mutattak. Gögösek, szeretetlenek voltak, elsőbbségért versengtek, nem értették meg a kereszt titkát. Milyen mások lettek pünkösöd után. Péter nem félt és boldogan hirdette az egész nép előtt az Urat és örült, hogy szenvedhetett érte. Mi történt? Most, nemcsak egy kívülálló Krisztust ismertek, Jézus, nemcsak külsőleg munkálkodott életükben, hanem — életük lett. Hit által a szívükben lakott. És ahhoz erő kell, hogy az Üdvözítő nálunk lakozhassék? Minden bizonnyal. Ime Pál imádkozott, hogy adjon a mennyei Atya az efézusiaknak erőt, mely által Jézus bennük lakozhassék. Minek az efézusiaknak az erő? Mert Jézus, csak olyan szívben tud lakozni, mely teljesen átadta magát neki. Ugye, te sem szeretnél olyan emberrel együtt lenni, ki veled folyton veszekedik? Azután, ha te nem boldogulsz üzletteddel és adósságokba fulladsz és akkor egy gazdag barátod följajánlja magát, hogy pénzével kisegít a bajból, nem az a legeggy-

szertübb megoldás, ha vezetői állásba beülteted üzletedbe és irányítására bízod magad? Épen így, ha Üdvöztönk bennünk akar lakozni, akkor nem első helyre kell-e szívünkbe helyezni és nem futóvendégnek tekinteni? Jézus csak ott tud lakni, ahol nem a mi, hanem az Ő akaratát élte. Mily sokszor megszorítjuk Megváltónkat engedetlenségünkkel, mert természetünk-nél fogva, könnyebb nem-et mondani, mint igen-t. Ezt már a gyermekeknél is látjuk. De, hogy Jézusnak mindenre igent mondjunk, ahhoz isteni erő kell.

Szeretnéd, hogy Jézus szivedben lakozzék? Kész vagy annak árát megfizetni? Ha Jézus hit által szivedben lakik, akkor Ő Erőd, Életed és Szentélyed lesz. Ha testben, vagy lélekben szükségét szenvedsz, Ő tud segíteni. (Zsid. 2, 18.) Ha a gond kopogtat ajtódon, ha egyedül elhagyottnak érzed magad, Ő veled érez. Megindul gyarlóságaidon. (Zsid. 4, 15.) Nagy kísértések vesznek körül? Erőd kevés a győzelemhez? Jézus él, Ő a mi Főpapunk. Ő teljes váltságot ad azoknak, kik általa mennek az Atyához. (Zsid. 7, 25.) Tudod te, hogy milyen dicső élet, állandóan kapcsolatban lenni Jézussal? Egy tiz éves kis leány, átadta szívét az Ur Jézusnak. A lelkes hallott a megtérésről és megakart a kis leány lelkiállapotát vizsgálni: Mária, te átadtad a te szivedet az Ur Jézusnak? Boldogan felelte: Igen. — De ha jön a gonosz és rosszra akar csábítani, mit csinálsz akkor? Azt gondolta, hogy a kis lány adós marad a felelettel. De Mária, biztos mosollyal adta meg a választ: Akkor az Ur Jézust megkérem, hogy menjen szivem ajtajához és ha a sátán meglátja Őt, akkor hamar odébb áll, mert látja, hogy rossz helyen zörgetett. A kis Mária tudta, hogy mily dicső, ha Jézus bennünk lakik. Nem akarnál te is egy ilyen elzárt kert lenni, melynek kulcsa az Ur Jézusnál van? (Én. én. 4, 12.) (X. J.)

Szombat — vasárnap.

Már az első keresztyének a vasárnapot ünnepelték. (Csel. 15. 28 20. 7) Erre vonatkozólag János apostol egyik tanítványa Jusztus vértanu így ír: A vasárnapnak nevezett napon mindnyájan összejövünk egy helyen. A vasárnap az a nap, melyen általános összejöveteleinket tartjuk, mert ez az első nap. Az a nap, melyen Isten a sötétséget a világosságtól elválasztotta és amelyen Jézus Krisztus a halálból feltámadt.

A megosztott kenyér.

A beszéde végén mondta egy prédikátor: Miért beszélek én vasárnapról vasárnapra? Mert nem akarom kenyeremet egyedül enni. Ennek az embernek volt kenyere és azt

a kenyeret nem akarta egyedül élvezni. Nekünk is adott az Ur különböző testi és lelki adományokat. Vajjon önzően egyedül akarjuk felemészteni? Ne felejsük el, hogy az Ur a maga számára nem akart kenyeret teremteni, de mások számára teremtett.

Methodizmus.

Itthon.

Házasság. F. évi október hó 16-án tartották Márkus József nyiregházai prédikátor és Niedán Erzsébet esküvőjüket az ottani kápolnánkban. A nagyszámu résztvevők előtt Hecker Henrik szegedi prédikátor végezte az egyházi szertartást, míg a gyülekezet nevében Grexa Mihály üdvözölte az új prédikátornét. Az Ur Jézus szeretete és békéje nyugodjék úgy életükön, mint munkájukon.

Sipeky József és Szuchánszky Ilonka a nyiregházai gyülekezetünk értékes ifjusági tagjai, okt. 22-én tartották a nyiregházai kápolnánkban esküvőjüket. Életükre az Ur áldását kívánjuk.

Aratási hálaadó ünnepeink értesülésünk szerint az alábbi időpontban voltak. Borjád okt. 23. Csikostöttös nov. 6. Dombóvár és Döbrököz okt. 9. Kaposszekcső és Kaposvár nov. 6. Szakály okt. 16. Szeged okt. 30. Aratási ünnepeinket gyülekezeteink mindenütt szép számu hallgatóság jelenlétében — ének, zenekarok közreműködésével tartották. Adja az Ur, hogy hálánk szerető mennyei édes Atyánk jósa-ga iránt ne csupán ünnepelekben és áhítatos érzelmekben, hanem munkánkban és átadott életünkben is nyilvánvaló legyen.

Tessényi János szuperintendens okt. 9-én Borjádön és Pécsen tett hivatalos látogatást, mely alkalommal a kezdő pécsi munka reményteljes fejlődése fölött fejezte ki örömét és megelégedését.

Prédikátoraink közül Hecker Ádám a bpesti német gyülekezet lekipásztora teljésít, — mint karpaszományos örvetető — katonai szolgálatot. Hordozzuk imánkba testvérünk szolgálatát, hogy a haza szolgálatában is, mint az Ur Jézus tanítványa tudjon úgy hivatásának mint környezetének áldásos lenni.

Az eddigi terv szerint — ha az Ur enged — évi konferenciánk márc. első felében lesz — Budapesten.

Külföldiek vendégjárása volt az elmúlt hó második felében Budapesten. Fővárosi körzetünkben jártak hivatalos ügyek elintézése végett Dr Melle Ottó egyházunk német püspöke és Bargmann Henrik szuperintendens, mely alkalommal Dr. Melle püspök, ki a magyar

munkának régi ismerőse és barátja, zsufolt kápolna előtt Istentiszteletet tartott. Okt. 23-án Döbereiner Károly és Eisele a frankfurti diakonissza intézet igazgatói látogattak Budapestre, látogatásuk során az igével és egy vetítettképes előadással szolgáltak.

Máshol.

Amerika A néger Dr. Charles A. Tindley prédikátor Philadelfiában, a tindleyi imaházban, — ki tavaly halt meg, — az Egyesült államok egyik legkiválóbb egyházi szónoka volt. Aki csak egy prédikációját hallotta, az nem fogja tulzottnak tartani ezt az állítást. De Tindley minden tekintetben kiváló volt. A Maryland államban, még rabszolgaság idején született és minden tanulási lehetőség híján nőtt fel. 17 éves korában még nem olvasott könyvet, de még templomot sem látott — belülről. Ekkor tört ki a tanulási vágya. Miután naphosszat a forró napon vagy a zúgó erdőben dolgozott, este 7 mérföldet futott, hogy még idejekorán eljusson az esti iskolába. Csodálatos szorgalma gyorsan vitte előre, de a tanulást nem hagyta abba (levelező kurzusokon is tanult), míg 20 éves korában egy Collegeben letette a vizsgát. Ekkor költözött Philadelfiába, ahol prédikátor lett.

A gyülekezet ekkor 150 tagból állott, Isten segítségével az ő szónoki művészete a tagok számát rövidesen tízezerre emelte.

Működése idején épült a mai imponáló Tindley templom. Ez lett a világ legnagyobb néger temploma, amely mindig megtelt hívőkkel, amikor a művészi orgonajáték felhangzott. Hatalmas férfi és vegyeskórus éneke ragadta magával a fekete hívőket. A fekete arcok minden árnyalata gyűlt itt össze és Tindley csodás szónoklata szállt a szívekbe, amelyek azonban épp úgy tudnak hinni, mint azok, akiknek fehér az arca.

IFJUSÁG

Rovatvezető: Hecker Henrik.

Tamás és korunk mai ifjusága.

Néhány évvel ezelőtt az egyik felekezeti jellegű egyetemi és főiskolai diákegyesület egy körkérdést intézett a tagjaihoz. Ebben a kérdésben arra kellett felelni, hogy Jézus tanítványai közül melyik tanítvány egyénisége felel meg, illetve hasonlít legjobban a mai ifjuság lelkületéhez?

A kérdés engem is illetett és kötelességemnek tartottam, hogy arra választ adjak. Ez a válaszadás az első pillanatban nem is látszott oly nehéz dolognak. Azonban a komolyabb vizsgálódás után rájöttem, hogy itt nem könnyű problémával állok szemben. Feladatomat azonban nagyban megkönnyítette egy annakidején hallott prédikáció. A textus éppen Krisztus egyik tanítványáról szólt. Az itt elhangzottak alapján tisztán állott előttem a probléma, melyre nekem választ kellett adnom. Tamás apostol egyéniségében megtaláltam azt a tanítványtípust, melynek gondolkozásmódja és viselkedése tökéletesen megfelelt a mai ifjuság lelkületének.

Az alábbiakban röviden összefoglalom azon bizonyítékaimat, amellyel állításomat igazolni óhajtom — Tamás apostol, amint tudjuk a 12 közül való volt. Egyéniségére vonatkozólag kevés adatunk áll rendelkezésünkre, de az az egynéhány megjegyzés, amely reá vonatkozik, elég világos képet nyújt számunkra. Tamás apostol egy különálló egyéniség Jézus tanítványai között, mintahogy mindegyik tanítvány az. Egyik sem azonos a másikkal. Természete nem közösleges természet. Tamás apostolban a mai modern ember prototípusát ismerhetjük fel. A rideg valóság embere, aki csak a szemmel, szájjal, füllel és más érzékszervekkel felfogható dolgokban hisz. Kemény férfi, akinek azonban mélyen érző szíve van. Nem játszik szavakkal s amit megmond azt állja is a végsőkig. Csak abban hisz, ami a józan emberésszel felfogható. Nem tud hinni a csodákban. Pedig Krisztus mellett bő alkalma volt a csodák egész sorozatát megfigyelni.

A ma embere, különösen az ifjuság, hasonló gondolkozásu. Teljesen azonos Tamás apostol gondolkozásával. Épenugy kételkedik mindenben, mint Tamás. Ez a kétkedés az egyik sarkalatos pontja a két őszekhez hasonló ténynek. A mai ifjuság kétkedése és Tamás kétkedése nagyvonásokban azonos. A mi materiálisan gondolkozó ifjuságunk csak a megfogható anyagban hisz. Nem tud hinni egy magasabbrendű világban. Számára ez teljesen megfoghatatlan valami, minthogy anyagiasan érez és gondolkodik. Ezt a gondolkozást az élet minden vonalára is beviszi, így ezért nem tud a jövőben hinni, hanem csak a jelennek él. Ifjuságát és minden erejét ennek az elvnek a szolgálatában éli ki. A jelen nehézségeiben Tamás-ként tulsötétben látja a jövőt, nem látja a kibontakozás lehetőségét semerre sem. Részben elfogja a kétségbeesés. Nem lát kiutat és megoldást élete számára, csodákban szintén nem hisz. Már-már a csőd szélén áll, mint Tamás és meghalni hajlandó. Ahogy ennek a gondolatnak Tamás is tanujelét adja. Amikor Jézus Lázár feltámasztására megy és a tanítványok félnek vele menni, mondván: „Csak nemrégén akartak Téged megkövezni és Te megint oda-

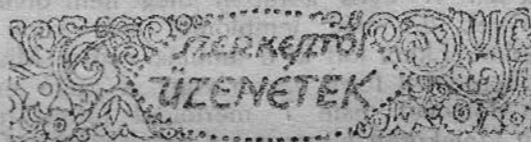

mégy?" Ekkor mondja Tamás azt a jellegzetes mondását: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk Vele!” E mondatban nyilatkozik meg a halálraszánt Tamás is. Egészen a pesszimizmusba hajlik. Még Krisztus közelében van, de már is pesszimista lehangolt. Ez a lehangoltság csak fokozódik akkor, amikor Krisztus megfeszítése bekövetkezik. Erről János evangélista értesít bennünket. A keresztfára és Jézus halála al-pjában rendítette meg Tamást. Minden remény-sége sirbaszállt. A kételkedő Tamás kinlódik és kimondhatatlanul szenved. Feje fölött összecsapnak a hullámok. A földet sötétség borítja be, de Tamás szive sokkal nagyobb sötétségben van. Ez a reménytelen és kétségbeejtő helyzet, melyben Tamást látjuk, szintén megfelel a mi korunk ifjúságának, ugyancsak szomorú.

A mai ifjúság is Tamásként tekint a jövőbe. Tamás nagy nyomorúságában és fájdalomában a magányba menekül. Ezért nem jelenik meg a nyugalom napján a tanítványok első összejövetelén sem. Elkéseredése olyan mély volt, hogy a feltámadás reggelén fölényes óvatossággal utasította vissza a feltámadás örömhírét. Tamás nem tud hinni ennek az örömhírnek. Akárcsak a mi korunk ifjúsága sem tud hinni. Az evangélium örömhíre nem érinti az ifjúság lelkét. Tamás sem tudott először hinni. Hiába erősítette neki a többi tanítvány ezt az örömhírt. Nem tudta ezt józan ésszel felfogni. Az ész és értelem határán volt az, amit a tanítványtársai neki hirdettek. Félt attól, hogy újra csalódik. Hogy csak képzelődés az amit János és Péter, meg a többi tanítvány átéltek. Szemfényvesztés áldozatai. Vízio lehet az lehetett az egész. Tamás nem hitte el az örömhírt. Képtelen volt reá. A mi korunk ifjúsága is nem egyszer ugyanerre az álláspontra helyezkedik. Krisztus feltámadásának örömmüzenetével szemben. Az egész megváltás ténye felfoghatatlan számukra. Képtelenek azt a maga teljességében megérteni. Ez meghaladja értelmi képességüket. Csak azt tudják elhinni, amit szemükkel láthatnak, kezükkel megfoghatnak. Ezt teszi Tamás is. Ő azonban a saját szemének sem hisz. Csak azt, amit a két kezével is megfoghat. Ezért mondja azt, hogy csak akkor hiszi el Krisztus feltámadását, ha oldalába bocsáthatja ujjait és tenyerébe dughatja az ujjait.

A materiális gondolkodás megnyilatkozása. Ez a gondolkodás tölti ki a mi korunk eszmévilágát is. A mai ifjúságnak nincs érzéke olyan fogalmak iránt, amelyhez a hit szükséges. Csakis az érzékelhető, fogható és megmagyarázható dolgok- és fogalmaknak van hitelértéke. Minden egyéb előtt Tamásként áll meg a mai nemzedék ifjúsága. Ma az anyagszerűség korszakát éljük. Nem tud hinni más igazságban, csak az anyag igazságában. Nem tudják, hogy Krisztus utjai mások, mint az ember utjai. Ezt

Tamás sem tudta és azért nem tudta követni az Urat. Ő a maga módján kereste az igazságot. Az Ur 8 napig hagyta őt vergődni s nem közelít Tamáshoz. 8 nap múlva mikor Tamás megalázkodva eljön, az Ur is megjelen a tanítványok között és hívja Tamást. És Tamás e pillanattól kezdve hisz. Jézus Tamás kedvéért jön el 8 nap múlva és a mai ifjúságunk kedvéért ma is megteszi ezt a kedvezményt és hívő ifjúságá akar bennünket tenni. Adatokat akar szolgáltatni a mai ifjúság számára is és lehetőséget ad arra, hogy miként Tamásnak is mondotta, ne legyünk hitellenek, hanem hívők. (Nyiregyházi.)

Kéziratokat nem örzünk meg és csak abban az esetben küldünk vissza, ha a beküldő válaszbélyeggel el-tálatott borítékot mellékel.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZÁJTELETEKET

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor,
csütörtökön este 7 órakor.
- BORJAD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órakor.
- DOMBÓVÁR: Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órakor.
- KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 6 órakor, csütörtökön este 6 órakor.
- KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
- MISKOLC, Ghillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órakor.
- NYIREGYHÁZA: Dessewffy-tér 10.
Vasárnap d. e. és este,
PÉCS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 7 órakor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órakor.
- SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Szerkesztő: Liebsteckl Jenő.

Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdaiért felel: Henczer István.